

Beatrice @ Mater Dei: een Roma-reis

Rome-reizen, ze blijven populair bij een aantal Vlaamse colleges en scholen. En toch kan het ook leerzaam anders. Door bijvoorbeeld in eigen omgeving 's rond te kijken.

Zo nodigde het Mater Dei-instituut uit het sjeke St-Pieters-Woluwe een Molenbeeks Roma-meisje uit. Zij mocht in het plaatselijke 5de leerjaar (48 kinderen) haar persoonlijk verhaal vertellen. Dit gebeurde in het kader van het schoolthema "Welkom in België."

Zowel voor de Vlaamse leerlingen, allemaal netjes in blauw uniform, als voor Beatrice (16) werd het een heel speciale ervaring. De leerlingen stelden heel concrete vragen, recht voor de raap: "Waarom kwam je naar België? Wat nam je allemaal mee in je koffer? Mis je Roemenië?"

En Beatrice gaf antwoorden, vertelde over haar leven in Roemenië & België. Ze vertelde over hoe haar ouders eerst naar België en later naar Portugal emigreerden. Over hoe zij in Roemenië bij haar grootmoeder bleef, en daar als kind al de was deed, zij het zonder wasmachine.

Ze was tien toen ze haar ouders achterna trok, maar in Portugal liep het mis, en dus kwamen ze nadien weer naar België. Hier gaat ze nu naar school, wordt ze begeleid in een Persoonlijk Ontwikkelingstraject en mag ze deeltijds werken als assistent-secretaresse. Dat vindt ze al een supergrote stap vooruit.

Beatrice blonk van fierheid na afloop van haar getuigenis in de Mater Dei-school en ze kreeg behalve een warm applaus van de leerlingen ook een geschenkje mee.

Na de overrompelende ervaring binnen het Crossing-theaterproject krikte ook deze lezing haar zelfvertrouwen flink op.

Beatrice werd intussen ook als jonge spreker uitgenodigd op een studiedag rond spijbelpreventie van het Intercultureel Netwerk Gent (14 december). Ze kreeg hiervoor ook de toelating van het CDO Schaarbeek-Evere waar ze nu schoolloopt.

Lees hieronder het verhaal van Beatrice zelf:

Beatrice, een Roma-meisje in Brussel

Jonge Roma in België: wie zijn ze, wat doen ze? Welk verleden dragen ze mee en aan welke toekomst werken ze? Eén allesomvattend antwoord hierop bestaat niet. Maar soms spreken persoonlijke verhalen voor zich. Dus laten we Beatrice aan het woord. Een getuigenis van een Roma-meisje uit Brussel.

Zestien jaar is Beatrice intussen, en ze vertelt haar verhaal zonder schroom, in het Nederlands. Geen evidentie voor een nieuwkomer zonder veel scholing. Maar ze doet het uitstekend.

"Mijn ouders zijn destijds naar Duitsland getrokken. Omdat mijn vader en mijn moeder met elkaar wilden trouwen, maar dit mocht niet van de ouders van mijn moeder. Dus zijn ze maar samen 'gevlucht'. Mijn moeder was 18 jaar en mijn vader 20.

Mijn zus is in Duitsland geboren, maar drie jaar later trok mijn familie terug naar Roemenië. Zelf ben ik geboren in Santana.

Toen ik 2 jaar was, kreeg ik nog een zus, en toen ik 4 jaar was, werd mijn broertje geboren. We zijn met 4 kinderen thuis. In Roemenië ging ik niet naar school, en mijn broers en zusjes ook niet. Enkel mijn grote zus is 2 jaar naar school gegaan in Roemenië.

Toen ik 4,5 jaar was, zijn mijn ouders vertrokken naar België en bleven wij, de kinderen, bij mijn grootmoeder wonen, vier jaar lang. We hebben onze ouders veel gemist, dat is normaal.

Het contact met mijn grootmoeder was soms goed, en soms was ze boos. Eigenlijk vrij veel, bijna elke dag. Zij was thuis bij ons, mijn grootvader ging werken, als kok.

Wij hielpen mijn grootmoeder in het huishouden, heel veel. Naar mijn andere grootmoeder mochten wij niet gaan van haar. Zij woonde nochtans niet zo ver. Ik deed veel samen met mijn grootmoeder: ik was altijd thuis, deed boodschappen samen met haar, en ik moest ook mee de kleren wassen. Dat was met de hand, er was geen wasmachine.

Daarna ben ik naar België gekomen, samen met mijn broers en zussen. Mijn moeder had een papier gegeven aan een buschauffeur dat hij ons uit Roemenië naar België mocht brengen. Er waren wel andere volwassenen in die bus, wij kenden die ook, want ze kwamen uit dezelfde stad. Maar de chauffeur heeft op ons gelet. Ik was toen 8 jaar, mijn grote zus was 13, mijn derde zus was 6 en mijn broer was 4 jaar.

Wij kwamen hier aan en zagen na vier jaar eindelijk onze ouders terug. We waren heel blij. Maar we waren ook triestig, want eigenlijk waren we als kind liever in Roemenië gebleven. Mijn ouders hadden een appartement in Schaarbeek gehuurd. Maar werk hadden ze niet.

Helaas werd mijn moeder ziek: ze heeft hier in België drie serieuze operaties ondergaan. Mijn vader was thuis bij ons, mijn moeder bleef 6 maanden in het ziekenhuis.

Daarna keerden we terug naar Roemenië. Daar woonden we bij de andere grootmoeder (de mama van mijn moeder). Ook toen gingen we niet naar school.

Een half jaar bleven we er wonen. Toen zijn mijn ouders naar Portugal getrokken, opnieuw zonder de kinderen. 7 maanden later reisden we hen achterna, opnieuw met een bus. Maar dit keer was mijn neef van 20 jaar erbij om op ons te letten.

Toen ik 9 of 10 jaar was, kwam ik in Portugal aan. Daar kon ik ook niet naar school gaan, want ik had geen papieren. We moesten Portugese papieren hebben. Mijn moeder en mijn vader hebben daar alle twee gewerkt: mijn moeder was poetsvrouw, en mijn vader was schilder.

Voor het eerst naar school op 13 jaar

We zijn 5 jaar in Portugal gebleven. Daarna moesten we terug naar Roemenië. Portugal is een mooi land, ik woonde daar graag. Ik vond het erg om dan terug naar Roemenië te gaan, want in Portugal hadden we alles: elektriciteit, internet, alles.

In Roemenië hadden we geen elektriciteit, we wilden terug naar Portugal! Mijn moeder zei dat dat niet meer mocht. Mijn ouders hebben gezegd dat ze niet meer in Portugal wilden blijven, zij waren daar ook alleen zonder hun familie, ze wilden terug naar Roemenië om dichterbij de familie te zijn.

Daarna heb ik anderhalf jaar in Roemenië gewoond, met heel de familie samen, ook de grootouders, niet in hetzelfde huis maar wel heel dicht, met veel contact. Voor mij was het toen goed, ik was weer gewend aan Roemenië. Ik ben toen 1 jaar naar school gegaan. De eerste dag was het heel vreemd, ik was nog nooit naar school gegaan. Ik was toen dertien jaar.

De andere kinderen in de klas waren veel jonger. Iedereen was vriendelijk, ik was blij om naar school te gaan, ik had dit daarvoor al heel dikwijls gevraagd maar dat kon nooit: mijn grootmoeder zei altijd dat ik haar moest helpen, en mijn zussen ook. Toen ik 13 jaar was, zijn we allemaal naar school beginnen gaan. Voor mijn grote zus was dat haar derde jaar school.

Na anderhalf jaar kwamen wij naar België, hier in Brussel ben ik naar de OKAN-klas gegaan. (Nvdr: OKAN = OnthaalKlas voor Anderstalige Nieuwkomers) Dat was goed. Ik kon goed genoeg schrijven, want mijn ouders hadden ons dat geleerd.

En op 1 september 2011 kwam ik in Vormingscentrum Foyer terecht. Ik voel mij goed nu, hier op deze school. Iedereen is zo lief. Ik leerde er al veel, volgde er een POT. Dat is een Persoonlijk OntwikkelingsTraject. En er was ook het theaterproject Crossing: dat was super. Ik heb daar erg veel aan gehad.

Ik doe graag mijn werk: ik doe een brugproject waar ik logistieke taken doe, sinds 15 februari. Op de plaats waar ik werk zijn er veel sportzalen, een toneelzaal, een feestzaal, een onthaalbureau van Kind en Gezin, een kinderopvang... Daar loop ik stage. De mensen zijn er zeer lief.

Voor de toekomst: ik wil secretaresse worden. Sinds september 2012 volg ik nu les aan het CDO Schaarbeek-Evere, richting administratief hulpbediende."